

5 december 1954

Goeden morgen, vrienden,

We zullen vanmorgen, althans indien U dat goedkeurt, spreken over enkele delen van het boek "Thoth". Het boek "Thoth", dat, zoals U weet, een geheim werk is, dat in zijn geheel slechts aan enkelen werd geopenbaard. We hebben er reeds enkele malen hier enkele punten van besproken. Ik zou thans gaarne met U bespreken, speciaal de delen, die er instaan over:

MACHTEN DER WERELD EN DE ONDERWERELD,

indien U hiermede akkoord gaat. We beginnen dan met eventjes een korte schets van het boek zelf vast te leggen. Het werk, dat bestaat uit slechts enkele bladen, bevat in zich een totaal overzicht van de kernwaarden der magie, der geneeskunde en de kernkunde, ook zelfs van geestelijk bestaan. Op grond hiervan werd het werk zeer geheim gehouden en was nog ten tijde van Amenhotep volledig beschermd en slechts bekend aan een twintigtal personen in het hele rijk van Egypte, terwijl anderen daarvan slechts een uittreksel of enkelen vaak verder uitgewerkte artikelen ter beschikking kregen. De hoofdstukken zelf zijn zeer kort en kunnen vergeleken worden met stanza's van een of ander heldendicht of - vers. Ze bevatten in zichzelf geen volledigheid, maar slechts een aanduiding, een sleutel als het ware, waardoor de verdere krachten ontplooid en ontdekt kunnen worden. Er staat in geschreven over de machten dezer wereld; "Zoon der Zon is Hij, die regeert; kinderen der Zon zijn zij, die hij regeert. Zon is de macht, maar de kracht is de kracht der wolken." Hier mede wordt uitgedrukt, dat degene, die op aarde werkelijk regeren kan en moet, een verlichte figuur moet zijn; een kind des lichts en dat al degenen, die hij regeert zijn kinderen zijn. Dit past volledig met de opvatting van staatsbestel, die toen geldend was en hiermede probeert men tot uitdrukking te brengen, dat de werkelijk goede regeerders niet slechts zijn wil op moet leggen aan het volk, maar zijn denken en wezen met het volk moet delen op zodanige wijze, dat allen gelijkelijk het welzijn en de kracht van de regering ondergaan. De kracht zelve echter is niet van de zon, maar van de wolken. In tegenstelling met de zon het duister en zeer zeker in Egypte, waar zij staat voor plotselinge zware regens of winden, die slechts zelden voorkomen. Deze gedachte: "De kracht is in de wolken, maar de macht is in de zon". geeft uitdrukking aan het principe der magie, dat de lichtende kracht ten alle tijde regeert, maar zich vaak uit door de wezens en schepselen der duisternis, der wolken, die het werkelijke licht der waarheid versluieren. Wanneer we dit principe, dit beginprincipe kunnen begrijpen en bevatten wordt het tweede citaat voor ons direct duidelijk en helder. "Wanneer ik bid tot de zon om vruchtbaarheid, zo bid ik om de regen, die de Nijl doet zwellen". Wanneer wij God bidden of vragen, proberen af te dwingen een bepaald feit, dat zich in onze wereld verwerkelijkt, dan kan dat nooit zijn de realisatie van een werkelijk onmiddellijk Goddelijk feit. Indien het Goddelijke zich onmiddellijk op aarde zou uiten, zou dit betekenen, dat de aarde verzengt werd door de grote en zuivere kracht van het licht, het Goddelijk Licht, dat alle vorm wegvaagt. Daarom smeken wij niet, dat de zon op aarde zal komen, maar dat Hij de regen zal zenden, dat Hij dus uit de wolken datgene schenkt, wat voor ons nodig is. Anders gezegd: alle wensverwerkelijking, alle gebedsverhoring, alle wonderdaad en alle magie is in zichzelf een werk der duisternis. Indien dit werk der duisternis op God's last wordt bevolen of volbracht, of in God's naam wordt volbracht, verkrijgt het in zichzelf een andere betekenis en waarde, die niet wegneemt, dat het duister oorzakelijk is voor alle vormverandering. voor alle vormspel, dat ligt in de wereld der waan. In de "Heren der Wereld" staat dan ook nog: "Wanneer ik zeg: ga, zo komt hij; wanneer ik zeg: kom, zo gaat hij en dit wetende zeg ik: kom, wanneer ik bedoel: ga, en ga, wanneer ik bedoel kom." Hier wordt weer een eigenaardige versleuteling gebruikt, die ik helaas niet volledig voor U mag ontraadselen, maar het komt toch in grote trekken hierop neer, dat al hetgeen, wat de mens werkelijk verlangt hem ontvlucht, indien hij het tracht af te dwingen, of hij kan het zich slechts ten koste van zeer veel verwerven. Al dat wat de mens van zich afwerpt en dat hem goed is, komt automatisch op zijn weg. Leer van tegenstellingen dus. Wat je wilt, krijg je niet; wat je krijgt, wil je niet en om dit nu op de juiste wijze te verwerkelijken, wordt dus geleerd: dat wij moeten trachten om datgene, wat wij willen bereiken te mijden, opdat het verwerkelijkt wordt

zonder ons, terwijl wij datgene, wat wij willen mijden moeten nagaan, opdat het ons niet inhaalt. Een zeer speciale filosofie en deze kan nog duidelijker worden gesteld in het volgende citaat van het eerste deel: "Wie werkt, volbrengt niet zijn eigen taak, maar draagt slechts de taak, die geschreven staat in de grote Hal". Die echter niet werkt, doch in zich bezonken de "Groten" benadert, werkt en volbrengt niet de hem opgelegde taak, doch de taak, die hem tot God kan maken, die uit hemzelf geboren wordt. Er zit een zeker negatief denken in deze stellingen en het is ook typisch voor de maatschappij en samenleving, waaruit deze formulering is geboren. Toch, voor degene, die weet, wat hier bedoeld wordt, is het een zeer grote waarheid. Want wanneer wij ons bezighouden met de taak, die ons opgelegd schijnt in het bestel der samenleving, dan volbrengen wij slechts ons historisch of karmisch deel van de totale wereldtaak en helpen mee het totale wereldlot te voltrekken. Op het moment, dat wij ons daarvan afwenden echter en in ons persoonlijk het Goddelijke gaan zoeken, zullen wij ten opzichte van deze wereldtaak vaak moeten falen. Daarvoor in de plaats krijgen wij innerlijke waarden, die het ons mogelijk maken het rijk van het ongekende te betreden en te ontvluchten aan de gebondenheid van voortdurende wederkeer in sfeer en aarde. Dat deze Ouden dit zeer goed begrijpen, blijkt wel uit het feit, dat ze iemand, die zo ontvlucht, gelijkstellen met de Goden. De Goden zijn de aardregerende krachten, die zelf niet op aarde verschijnen. Als zodanig begrijpen zij, dat de geestelijk bevrijde méér waard is dan een vorst, meer waard is dan iets der Schepping en in zichzelf wordt een herschepper der dingen, volgens eigen inzicht en Wet. Deze beginselen worden aan de magiër voorgelegd in de eerste plaats, opdat hij begrijpe, dat niet het najagen van bepaalde magische doelstellingen, want hierop is het geheel gericht, hem kan brengen tot een werkelijke bereiking. Het terzijdestellen van de schijnbare taak, van hetgeen de wereld van U verlangt en daarvoor in de plaats accepteren van de Goddelijke taak, de taak, die in U ligt, brengt U buiten de wereld om tot het Goddelijke. En wie tot het Goddelijke komt, hetzij in de stof of buiten de stof, verwerft zich uit de aard der zaak een scheppende macht en wordt als zodanig tot grootmagiër. Is dit alles duidelijk? Is er geen commentaar?

❖ *Dus dat kan niet gecombineerd worden? De aardse taak met het zoeken van het Goddelijke?*

In dit werk wordt het als een volledige tegenstelling gezet. En dat is begrijpelijk, want normaal neemt de aardse taak zoveel van wezen en tijd in beslag, dat men daardoor verhinderd wordt in zichzelf te keren om de werkelijke diepte van eigen wezen te beproeven en na te zoeken. Ik wil U echter onmiddellijk toegeven, dat deze stellingen uit de oudheid in de hedendaagse ontwikkeling en beschaving moeilijker te praktiseren zijn dan in de tijd, dat dit boek geschreven werd en beleefd, het geval was.

❖ *Mag ik eens een vraag hierover doen?*
Zeker.

❖ *Het in zich zelf keren, zit daar geen egoïsme in, of is dit een foute veronderstelling?*

Dat is een foute gedachte. Want wanneer U in zichzelf keert, is het geen egoïsme, maar op het moment, dat U voor uw eigen gemak of voor Uw stoffelijk voordeel U in Uzelf keert, dan is het egoïsme.

❖ *Ja, dat begrijp ik.*

Als je je aan een taak onttrekt, dan is het egoïsme.

❖ *Als je in je binnenste tweestrijd hebt (Vraag in zijn geheel niet te verstaan).*

Ja, nu moet U goed onthouden, ik citeer hier een oud boek en ik wil naderhand mijn eigen inzicht hierover kenbaar maken, maar de schrijver bedoelt hier, dat de twee niet te verenigen zijn, want dat er geen stoffelijke taak bestaat, die belangrijk is. Dat is gebaseerd en dat kunt U in aanvullende werken eventueel vinden, in het feit, dat het totaal der verschijnselen dezer wereld een schijnbaarheid of waan zijn en als zodanig niet volledig reëel te achten zijn, zodat het vervangen van de taak, die de wereld U oplegt, de taak is van het meespelen met de schimmen van het filmdoek, waar U eigenlijk alleen als toeschouwer bij hoort. En in deze zin natuurlijk is dit niet zeer nuttig. Het wordt hier nogmaals gezegd: van magisch standpunt bekeken en U moet dit dus niet als reëel verwerkelijkbaar in Uw eigen wereld zien. Is het iets duidelijker nu?

❖ *Ja, dank U.*

Nu gaan wij verder in "De Heren der Duisternis van de Onderwereld". Elke wereld valt uiteen in vele, zoals het teken van de Farao , of de vorst is in de handen van velen, die zijn wil

verwerklijken en uitdrukken. Het eerste artikel. Dus conclusie: de Macht van het Goddelijke wordt onderverdeeld, tot het gehele rijk geregeerd wordt. Elk hunner ontleent zijn macht en vermogen aan Farao, dus aan de vorst, dus in dit geval aan God, de onmiddellijke Schepper. Geen van hen echter is de onmiddellijke Schepper. Daar wordt hier even de nadruk opgelegd. Diegene, die de macht dragen maar regeren voor zichzelf en tribuut heffen als waren zij vorst, zijn duistere machten. Want in het Rijk des vorsten zelf, kan dit niet geschieden. Dat is ook weer een toespeling dus op toestanden, die er heersten, wanneer een volk veroverd werd en er werd iemand gezet om tribuut te heffen, dan kan hij zich zeer gemakkelijk verrijken. Maar wanneer je in het Rijk van de vorst zelf was, dan ging Farao en ook zijn hogere ambtgenoten regelmatig de rivier op en af om recht te spreken, wanneer er iets gaande was en dan was het niet mogelijk om op onrechtvaardige wijze jezelf te verrijken. Hiermede wordt dus een scheiding aangeduid tussen de krachten des lichts en de krachten des duisters. De krachten des lichts zijn, omdat zij wonen in het land des lichts uit zichzelf onbaatzuchtig en kunnen niet anders zijn. Diegene echter, die buiten het onmiddellijke rijk des lichts regeren zullen voor zichzelf streven, ofschoon zij hun macht aan het Goddelijke ontleen. Wie gaat tot een Heer in de vreemde, hiermede wordt dan weer aangeduid een persoonlijkheid, die regeert namens Farao ergens in de midden-west tot hem, die regeert in de vreemde, brengt hem tribuut, maar zo hij hem weigert, toont hij het zegel des vorsten en beveelt hem, wetende, dat dit gevaar met zich brengt.....is onverstaanbaar.....zijn magische zegel, die voor het licht in het Goddelijke staat en beveelt hem, maar onthoud één ding zegt de schrijver er achteraan, wanneer je een duistere macht iets beveelt, zal hij trachten zich te wreken, ook wanneer hij dit bevel moet volbrengen, dus dan moet je je altijd tegen zo'n figuur verdedigen. Zij, die regeren in het duister zijn als Heren in de vreemde, zij stellen wet en recht naar hunne aard en zijn in zichzelf misschien rechtvaardig, maar ontrouw aan hem, die hen hun recht gegeven heeft. Krachten der duisternis zijn in zichzelf niet altijd onredelijk, onrechtvaardig of demonisch. Het demonische in hun wezen, het slechtste vanuit ons standpunt, spruit niet voort uit hun werkelijk handelingen en praktijken, maar uit het feit, dat zij dit doen buiten het Goddelijke om. Dan gaan we verder met de laatste stanza weer: "Toch zeg ik: de Heer in de vreemde is mijn slaaf, want ziet mijn geest vlucht tot de vorst, sneller dan een duistere Heer kan vliegen. Zo zend ik de valk en ontwaak in het bewustzijn van mijn macht". Al degenen, die met de Heren der Duisternis te doen hebben, die met hem moeten worstelen en hen moeten overwinnen, wil dan één ding onthouden: wanneer het tot een strijd komt, probeer niet alleen stand te houden, maar zend de ziel de kern van het wezen, de "Horus valk" dus, tot het Goddelijke. Laat Uw ziel tot God vluchten, want in deze gang kan nooit het kwade U volgen. En ge zijt in het Goddelijke geborgen en daardoor sterker dan alle kwaad. Ik heb deze citaten genomen, omdat we na verhandelingen over wezen en der werelden etc. nu toch wel eens een ogenblik terug mogen keren naar de wereld der verschijnselen en wanneer wij dit alles zo tezamen bespreken, dan zal U de gedachte waarschijnlijk reeds rijzen: voor mij heeft dit zeer grote waarde, wanneer ik het weet te gebruiken, maar ik weet niet hoe het te gebruiken". Ik wil U in deze trachten te helpen. In de laatste zin ligt de sleutel. Gij hoeft de machten des kwaads niet te kennen, want die kennen U wel. Het enige, wat gij moet kennen en vinden is de weg naar het Goddelijke en de weg naar het Goddelijke, dat moet U wel onthouden, ligt niet in de lijn van de rede, zij ligt in de innerlijke persoonlijkheid, in het gevoel, in het bewustzijn, maar niet in de rede. Eerst wanneer de gevoelsmatige bereiking van het Goddelijke, de ervaring van het Goddelijke, zonder redelijk overleg een werkelijkheid wordt in Uw wezen, zijt ge in staat het duister te regeren. Het duister zal U dan benaderen en zoeken en door alleen Uw wens uit te drukken in het moment van geborgenheid, dwingt gij het duister om deze wens op te volgen. Is daar iets over te vragen?

❖ *Dat moment over geborgenheid, kunt U dat nog even nader toelichten?*

Het is heel moeilijk, omdat het niet redelijk is, maar ik wil proberen het te doen. Er kan een moment zijn, dat U zich niet bewust bent van Uw eigen bestaan, dat er alleen een flauwe, vage gedachte in de kern overblijft en ge voelt U als drijft ge in een zee van licht, licht in vele verschillende kleuren, vaak begeleidt door klanken. Op dit moment voelt ge U zelf doortrild van een zeer grote kracht en het lijkt, of ge alle vrede van het Al in U draagt. Dit is het moment van geborgenheid. Kunt ge in dit moment de wil opbrengen en er is inderdaad wilskracht voor nodig om uit te spreken de wens of het bevel, dan zal het verwerklijkt worden, omdat ge op dit moment één zijt met het eeuwige. Is het U duidelijk? Verder geen commentaar? Dan wil ik besluiten met een overdenking van mijzelve aan de hand van het

voorgaande. Wij weten allen, dat wij in velerlei opzicht machteloos zijn, we zijn klein en gebonden en ook hetgeen, wat wij mogen verwerkelijken en verwezenlijken danken wij nog weer aan krachten, die ons steunen. wij zijn dus zelf zeer onbelangrijk, maar er zijn krachten op deze wereld, de Uwe zowel als de onze, die ons leiden en steunen, die het ons mogelijk maken om daden te stellen. Deze krachten zijn voor ons onzichtbaar, maar we weten, dat ze bestaan. Alleen is het voor ons toch zeer moeilijk uit te maken, of wij te maken hebben met de ware vorst, dus met het onmiddellijk Goddelijke, of met de vreemde Heren, de Heren uit de vreemde, die zijn de regeerders van de verschillende duistere begeerterijken. Nu is er voor ons geen enkele weg, die ons het onmiddellijk herkennen mogelijk maakt, maar wij kunnen op een gegeven moment dingen in ons dragen, die innerlijk geen weerstand ervaren. Uiterlijk misschien wel, maar innerlijk niet. Deze dingen zijn voor ons zonder belang, of zij volbracht worden of niet, doet voor ons wezen er weinig aan toe of af. Wordt deze drang of drift geschapen, dan zal zij waarschijnlijk het werk zijn van één van de vreemde Heren. Echter waar het voor ons wezen en persoonlijkheid iets betekent, waar anders is er wel innerlijk verzet, kunnen wij deze dingen rustig laten gaan. Wij brengen als het ware de vreemde vorsten, de Heren dezer wereld, de duistere Heren dezer wereld, ons tributeut. Wij geven hen, wat hen toekomt. Zo gaat het U wanneer U in de stof leeft en daarin vele stoffelijke behoeften, begeerten en verlangens aan toegeeft. Zolang gij in Uzelve niet de overtuiging en het bewustzijn hebt, dat dit kwaad is, is het volbrengen daarvan een logisch en nuchter resultaat van het contact tussen U en de regeerders dezer waan van vormen en verschijnselen. Maar is er een weerstand in U, dan wil dit zeggen, dat er een grotere weg is, dat het Goddelijke zich in U uitdrukt en daardoor een halt toeroept aan hetgeen de Heren der duisternis willen volbrengen. Wanneer dit halt wordt toegeroepen, dan zijn wij reeds, doordat dit halt wordt gezegd, gewapend met de naam en de zegel van onze Meester, van de vorst des lichts. Wanneer wij ons dit realiseren zullen wij makkelijk weerstand kunnen bieden aan datgene, wat in ons als ongeoorloofd wordt ervaren. Want hier drukt onze Meester zich onmiddellijk uit, onze grote Meester, die vele stemmen heeft en vele gestalten, die wij misschien ook Geleiders of Meesters noemen, en dit in zich het Grote Licht zonder meer. En wanneer dit grote lichtende achter ons staat en in ons waart, dan zijn wij machtiger dan elke vorst van de wereld. Dan zijn wij krachtiger dan elke kracht uit de onderwereld. Maar op het moment, dat wij Hem verwerpen en ondanks deze Stem, dit halt, verdergaan met het werk van begeren, het werk van de lusten en de verlangens, (die zijn demonische wetgeving) verliezen wij het groot-zegel en zijn we machteloos overgeleverd aan de krachten der duisternis. Vandaar, dat een ieder, die meester zijn wil over zichzelf, wanneer hij wil streven naar het licht, niet alleen in de lijn der geleidelijkheid, maar door een actief, werkelijk zichzelf richten op het Goddelijke, zich voortdurend moet realiseren: al datgene, wat in mij - dat heeft niets met de buitenwereld te doen in mij weerstand wekt, mij hiertegen wapent met een Goddelijk wachtwoord. Wanneer ik dit uitspreek zal ik meer en meer krachten aan mijzelf dienstbaar maken, maar ook meer en meer mij onthechten aan de schijnvormen, die ik als ledigheid begin te doorzien. Hecht ik echter teveel aan de onmiddellijke belevenissen en genoegens, dat ik prijs zou willen geven, het aandringen van deze zachte stem, al dit schijnbaar schone, dan zal ik zeker slaaf worden van de Heren der duisternis. En zal de Heer der wereld en der eeuwigheid mij niet beschermen, omdat ik mij bekend heb te zijn, niet zijn eigen, maar slaaf van zijn vazallen. Ik hoop, dat dit voor U duidelijk genoeg was en wil het voor vandaag hierbij laten. Wanneer dit onderwerp U voldoende boeit, kunnen wij op de inhoud van het boek "Thoth" later nog verder gaan.

❖ *Mag ik nog even iets vragen: wie heeft het samengesteld? Was dat een groep mensen?*

Het is ongeveer net zo samengesteld als de bijbel. Er zijn dus geen afzonderlijke schrijvers bekend. Het werk heet inspiratief te zijn en wordt toegeschreven aan een samenwerking of beter gezegd een beurtelingse werking tussen Horus-Osiris, Thoth en Anubis. Maar deze zijn symbolen van drie levende krachten, zoals U weet en als zodanig legendarisch. Wie het werkelijk geschreven heeft is niet bekend. Wel is praktisch zeker, dat het een werkelijk variant is op een werk uit de zeer oude tijd, dat ongeveer een 4.000 jaar voor Christus voor het eerst in de vorm, waarop ik het heden bespreek, op de wereld verscheen. Voldoende voor U?

❖ *Dank U wel.*

En dan leid ik U nu weer over in de normale werkelijkheid. Ik geef nu het medium vrij en wens U verder nog een gezegende Zondag. Na de pauze kunt U met een andere spreker vervolgen.

Goedenmorgen